

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 12/13
Λουξεμβούργο, 7 Φεβρουαρίου 2013

Απόφαση στην υπόθεση C-543/10
Refcomp SpA κατά Axa Corporate Solutions Assurance SA, Axa France
IARD, Emerson Network και Climaveneta SpA

Στο πλαίσιο διαδοχικών συμβάσεων συναφθεισών μεταξύ συμβαλλομένων μερών εγκατεστημένων εντός διαφορετικών κρατών μελών, ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας περιλαμβανόμενη σε σύμβαση πωλήσεως συναφθείσα μεταξύ του κατασκευαστή και του αγοραστή ενός προϊόντος δεν μπορεί να αντιταχθεί στο μεταγοραστή του οικείου προϊόντος, εκτός και αν ο τελευταίος έδωσε τη συγκατάθεσή του

Ο κανονισμός 44/2001¹ καθορίζει τη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις καθιερώνοντας τη θεμελιώδη αρχή ότι έχει διεθνή δικαιοδοσία το δικαιοδοτικό όργανο του κράτους μέλους όπου κατοικεί ο εναγόμενος. Εντούτοις, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο εναγόμενος μπορεί να αναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν τα συμβαλλόμενα μέρη –το ένα τουλάχιστον εκ των οποίων έχει την κατοικία του στο έδαφος της Ένωσης– συμφώνησαν επί ρήτρας περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας, περιλαμβανόμενης στη σύμβαση με την οποία συμφωνούν επί του αρμόδιου δικαστηρίου.

Η SNC Doumer εκτέλεσε εργασίες ανακαινίσεως ενός κτιριακού συγκροτήματος στην Courbevoie (Γαλλία) έχοντας ασφαλιστεί στην εταιρία Axa Corporate, η οποία εδρεύει στη Γαλλία. Στο πλαίσιο των ανωτέρω εργασιών, τοποθετήθηκαν μονάδες κλιματισμού, κάθε μία εκ των οποίων εξοπλίστηκε με ορισμένο αριθμό συμπιεστών οι οποίοι: 1) κατασκευάστηκαν από την ιταλική εταιρία Refcom SpA, 2) αγοράστηκαν από αυτήν και συναρμολογήθηκαν από την Climaveneta, επίσης ιταλική εταιρία, και 3) παραδόθηκαν στην Doumer από την εταιρία Liebert, στα δικαιώματα της οποίας έχει πλέον υπεισέλθει η εταιρία Emerson, η οποία με τη σειρά της είναι ασφαλισμένη στην εταιρία Axa France, αμφότερες εδρεύουσες στη Γαλλία. Κατόπιν δυσλειτουργιών στο σύστημα κλιματισμού, από τη δικαστική πραγματογνωμοσύνη προέκυψε ότι οι βλάβες οφείλονταν σε κατασκευαστικό ελάττωμα των συμπιεστών.

Η Axa Corporate, υπεισελθούσα στα δικαιώματα της Doumer την οποία αποζημίωσε ως ασφαλισμένη, ενήγαγε την ιταλική κατασκευαστική εταιρία Refcom, την εταιρία συναρμολογήσεως Climaveneta και την πωλήτρια εταιρία Emerson ενώπιον του tribunal de grande instance de Paris, αιτούμενη τη *in solidum* καταδίκη τους στην καταβολή αποζημιώσεως λόγω της ζημίας την οποία υπέστη. Η Refcomp αμφισβήτησε τη διεθνή δικαιοδοσία του γαλλικού δικαστηρίου και επικαλέστηκε ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας των ιταλικών δικαστηρίων, ρήτρα η οποία απαντά στη συναφθείσα μεταξύ αυτής και της Climaveneta σύμβασης. Κατόπιν απορρίψεως της προβληθείσας από τη Refcom ενστάσεως ελλείψεως αρμοδιότητας από το tribunal, η Refcom άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως και στη συνέχεια αναίρεση.

Κατόπιν τούτου, το Cour de cassation (Γαλλία) ερωτά το Δικαστήριο αν ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας απαντώντα σε σύμβαση πωλήσεως συναφθείσα μεταξύ του κατασκευαστή και του αρχικού αγοραστή ενός προϊόντος, εντασσόμενη σε σειρά συμβάσεων συναφθεισών μεταξύ συμβαλλομένων μερών εγκατεστημένων εντός διαφόρων κρατών μελών, παράγει τα

¹ Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 012 της 16.1.2001). Αντικαθιστά τη Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 388 του 1982).

αποτελέσματά της έναντι του μεταγοραστή κατά τρόπον ώστε να του επιτρέψει να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως κατά του κατασκευαστή λόγω ευθύνης του.

Με την εκδοθείσα σήμερα απόφασή του, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο προπαρατεθείς κανονισμός δεν διευκρινίζει αν ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας² μπορεί να μεταβιβασθεί, πέραν του κύκλου των συμβαλλομένων στην αρχική σύμβαση, και σε τρίτο, συμβαλλόμενο σε μεταγενέστερη σύμβαση και υπεισελθόντα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις ενός από τους συμβαλλομένους στην αρχική σύμβαση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξετάσει αν η ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας σε συγκεκριμένο δικαιοδοτικό όργανο έγινε όντως δεκτή με τη συγκατάθεση των συμβαλλομένων, καθόσον ο έλεγχος του υποστατού της συγκαταθέσεως των ενδιαφερομένων συνιστά ένα από τους επιδιωκόμενους με τον κανονισμό στόχους. Το Δικαστήριο κρίνει ότι περιλαμβανόμενη σε σύμβαση ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας δεν δύναται να παράγει τα αποτελέσματά της παρά μόνον στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών τα οποία συνήνεσαν επ' αυτού συνάπτοντας την ανωτέρω σύμβαση. Εξ αυτού έπεται ότι η συγκεκριμένη ρήτρα δεν μπορεί να αντιταχθεί έναντι τρίτου, παρά μόνον αν ο τελευταίος έδωσε όντως τη συγκατάθεσή του.

Ως εκ τούτου, καθόσον το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, ως προς τον κανονισμό, ότι ο μεταγοραστής και ο κατασκευαστής δεν μπορεί να λογίζονται ως συνδεόμενοι μεταξύ τους με συμβατικό δεσμό³, είναι επόμενο να προκύπτει εξ αυτού ότι δεν δύναται να θεωρηθούν, κατά τον εν λόγω κανονισμό, ως έχοντες «συμφωνήσει» επί του οριζόμενου ως αρμόδιου, διά της συναφθείσας μεταξύ του κατασκευαστή και του πρώτου αγοραστή αρχική συμβάσεως, δικαστηρίου.

Η ανωτέρω ερμηνεία του κανονισμού –χωρίς να αναπέμπει στα εθνικά έννομα συστήματα– δεν είναι έτσι γενεσιουργός αποκλινουσών λύσεων μεταξύ των κρατών μελών, και δεν θίγει τον επιδιωκόμενο με τον κανονισμό στόχο ενοποίησης των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας. Τυχόν αναγωγή στο εθνικό δίκαιο θα συνιστούσε επίσης παράγοντα αβεβαιοτήτων ασυμβιβάστων προς τη μέριμνα να διασφαλίζεται η προβλεψιμότητα σε θέματα διεθνούς δικαιοδοσίας, η οποία αποτελεί έναν από τους στόχους του κανονισμού.

Κατόπιν τούτου, το Δικαστήριο απαντά ότι ο κανονισμός έχει την έννοια ότι **ρήτρα περί απονομής διεθνούς δικαιοδοσίας, περιλαμβανόμενη σε σύμβαση συναφθείσα μεταξύ του κατασκευαστή ενός προϊόντος και του αγοραστή αυτού, δεν μπορεί να αντιταχθεί στον τρίτο μεταγοραστή**, ο οποίος, κατόπιν διαδοχής αλληπτάλληλων συμβάσεων περί μεταβιβάσεως κυριότητας συναφθεισών μεταξύ μερών εγκατεστημένων σε διαφορετικά κράτη μέλη, απέκτησε το εν λόγω προϊόν και προτίθεται να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως κατά του κατασκευαστή λόγω ευθύνης του, εκτός και αν αποδεικνύεται ότι ο εν λόγω τρίτος έδωσε όντως τη συγκατάθεσή του σε σχέση με τη ρήτρα αυτή.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

² Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 (άρθρο 23).

³ Απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1992, C-26/91, Handte (Συλλογή 1992, σ. I-3967).